

Sygn. akt VI Ka 777/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Beata Tymoszów

SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 15 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy R. B. (1), syna J. i T., ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oraz M. J., syna S. i B., ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 19 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 489/15

I. zaskarżony wyrok w odniesieniu do M. J. zmienia w ten sposób, że orzeczoną w punkcie II karę ograniczenia wolności podwyższa do roku;

II. w pozostałym zakresie co do tego oskarżonego oraz oskarżonego R. B. (1) tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego M. J. od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, a w zakresie oskarżonego R. B. (1) wydatki postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Beata Tymoszów SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sygn. akt VI Ka 777/16

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 458 kpk uzasadnienie dotyczy oskarżonego R. B. (1))

R. B. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia 14 marca 2015 roku w miejscowości N., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie, raz w ilości 20 gramów i raz w ilości 25 gramów, udzielił M. J. środka odurzającego

w postaci marihuany, przyjmując kwotę 32-35 złotych za gram, a także w dniu 14 lutego 2015 roku wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił ww. substancji psychotropowej w postaci mefedronu o wadze nie mniejszej niż 2,25 grama brutto, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 489/15 uniewinnił R. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wniósł prokurator i zarzucił między innymi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji uznaniu, że brak jest dostatecznych dowodów na popełnienie przez R. B. (1) zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w tym konsekwentnych, logicznych i pełnych wyjaśnień M. J. prowadzi do odmiennego wniosku. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora w zakresie odnoszącym się do oskarżonego R. B. (1) okazała się niezasadna.

Sąd pierwszej instancji starannie przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy oraz oceny zgromadzonego w ten sposób materiału dowodowego. Ocena ta dokonana została z uwzględnieniem zasad określonych w art. 4, art. 5, art. 7 i art. 410 k.p.k. Jest bowiem wszechstronna, rzeczowa, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie zawiera też błędów faktycznych i logicznych. Sąd Rejonowy szczegółowo i precyzyjnie wskazał, na jakich konkretnie oparł się dowodach czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, a które to doprowadziły do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Sąd ten szczegółowo przedstawił też w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok swojego rozumowania, precyzyjnie wskazując powody, dla których uznał, że oskarżonemu winy przypisać nie można. W konsekwencji należało uznać, wbrew sugestiom skarżącego, że ustalony przez Sąd meriti stan faktyczny znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej analizie i ocenie całokształtu materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż pomimo tego, że wyjaśnienia oskarżonego M. J. w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu R. B. (1) noszą cechy konsekwentnych, to jednak nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania, iż R. B. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jedynym dowodem świadczącym o winie tego oskarżonego są właśnie wyjaśnienia współoskarżonego M. J.. Dowód z pomówienia współoskarżonego jest dowodem niejako szczególnym, który wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzeniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń (wyrok SN z 24.01.1986 r., IV KR 355/85, OSNPG 1987/3/37). Dokonując oceny dowodu z tzw. pomówienia należy zwrócić uwagę czy:

- informacje uzyskane tą drogą są przyznawane przez pomówionego,
- są one, chociaż w części, potwierdzone innymi dowodami,
- pochodzą od osoby bezstronnej bądź zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- są spontaniczne,
- pochodzą od osoby nieposzlakowanej, czy też przestępcy obeznanego z mechanizmem procesu karnego,
- są konsekwentne i zgodne, co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania,

- pomawiający sam siebie obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością karną (wyrok SA w Łodzi z 5.12.2012 r., II AKa 199/12, OSAŁ 2013/1/9, KZS 2013/7-8/76, Prok.i Pr.-wkl. 2013/10/33)

Analiza wyjaśnień oskarżonego M. J. nie wytrzymuje konfrontacji z powyższymi kryteriami. Wyjaśnienia te nie zostały przyznane przez pomówionego R. B. (1), żaden inny dowód (przeszukanie samochodów i mieszkania, zeznania świadka M. W., oględziny telefonów) nie potwierdziły wersji M. J.. Także sam oskarżony J. mógł liczyć na łagodniejszy wymiar kary w sytuacji, gdy ujawnił sprawcę innego przestępstwa, w szczególności, że był wielokrotnie karany, w przeciwieństwie od oskarżonego R. B. (1). Dlatego też, pomimo że nie można było odmówić wiarygodności wyjaśnieniom M. J., to jednak były one niewystarczające do skazania R. B. (1). Warto także odnotować, iż choć dowód z zeznań M. J. uznany został za konsekwentny, to jednak porównując jego wyjaśnienia złożone w toku śledztwa i postępowania sądowego zauważalna jest pewna rozbieżność, która tę spójność omawianego dowodu nieco podrywa. Chodzi o okoliczność w jaki sposób oskarżony B. miał pozyskać numer telefonu do M. J., od czego zaczęła się „ich współpraca”. W pierwszych wyjaśnieniach M. J. podał, iż sam przekazał mu numer telefonu, a kolejnych utrzymywał, iż nastąpiło to za pośrednictwem M. W.. Ten jednak takiemu zdarzeniu, a także znajomości z oskarżonym B. całkowicie zaprzeczył. Mając zatem tak ukształtowany materiał dowodowy Sąd pierwszej instancji zasadnie przystąpił do jego analizy przez pryzmat art. 5 § 2 k.p.k. i przy jego wykorzystaniu doszedł do przekonania o braku wystraszających podstaw dowodowych do niebudzącego wątpliwości przypisania winy oskarżonemu R. B. (1). Faktycznie na podstawie zebranych dowodów Sąd meriti miał podstawy do powzięcia wątpliwości co do ich jednoznacznej wymowy. Nie można również zarzucić, iż nie czynił starań, aby wątpliwości te usunąć o czym świadczy choćby przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. W.. Jeżeli jednak, pomimo tego, nadal pozostały niedające się usunąć wątpliwości dowodowe, to w takiej sytuacji procesowej Sąd Rejonowy był jak najbardziej uprawnionym do ich przyjęcia na korzyść oskarżonego B.. Warto w tym miejscu także podnieść, iż apelujący nie zgadzając się z oceną dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy nie wykazuje na czym błędy popełnione przez ten Sąd miałyby polegać, a jedynie forsuje swoją ich ocenę. To dowodzi jednak tylko polemicznego charakteru odwołania i nie jest wystarczającym dla skutecznego podważenia trafności ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Takiego efektu nie mogło też osiągnąć wskazanie zawarte w apelacji, iż dowodem świadczącym przeciwko R. B. (1) jest fakt, że u M. J. zabezpieczono środki odurzające i mefedron nabyte od R. B. (1), co potwierdziły ustalenia pozaprocusowe policji. Należy zwrócić uwagę, że jedynie z wyjaśnień oskarżonego M. J. wynika, że środki te nabył od drugiego z oskarżonych, zatem jest to ciągle dowód wyłącznie z przesłuchania oskarżonego. Z faktu przeszukania wynikało natomiast jedynie, że środki te były w posiadaniu oskarżonego M. J., za co ten został zresztą skazany. Stąd zdecydowanie podkreślić trzeba, że tzw. pozaprocusowe ustalenia policji nie mogą stanowić dowodu w sprawie, gdy później przeprowadzone dowody nie potwierdziły tych ustaleń.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Beata Tymoszw	SSO Sebastian Mazurkiewicz	SSO Anita Jarzabek-Bocian
-------------------	----------------------------	---------------------------